

JB2900 1 Fordypningsoppgave

Kandidat 110

Oppgaver	Oppgavetype	Vurdering	Status
i Informasjon	Dokument	Ikke vurdert	Lever
1 Besvarelse	Filopplasting	Manuell poengsum	Lever
2 Evt. vedlegg	Filopplasting	Manuell poengsum	Ikke lever
3 Evt. vedlegg	Filopplasting	Manuell poengsum	Ikke lever
4 Evt. vedlegg	Filopplasting	Manuell poengsum	Ikke lever

JB2900 1 Fordypningsoppgave

Emnekode	JB2900	PDF opprettet	02.06.2017 12:21
Vurderingsform	JB2900	Opprettet av	Yan Hoffmann
Starttidspunkt:	26.05.2017 18:00	Antall sider	35
Sluttidspunkt:	02.06.2017 12:00	Oppgaver inkludert	Ja
Sensurfrist	201706230000	Skriv ut automatisk rettede	Nei

Seksjon 1

1 OPPGAVE

Besvarelse

Last opp besvarelsen din her:

Last opp filen her. Maks én fil.

BESVARELSE

Filopplasting

Filnavn	17119461_cand-6083794_17117467
Filtype	pdf
Filstørrelse	5116.336 KB
Opplastingstid	01.06.2017 17:57:23



Neste side
Besvarelse vedlagt



Kandidatnummer: 110

Sannhet er krigens første offer

**En analyse av tre riksavisers dekning av det kjemiske
gassangrepet i Khan Sheikhoun, april 2017.**

Fordypningsoppgave 2017

Bachelorstudium i journalistikk

Høgskolen i Oslo og Akershus, Institutt for journalistikk og mediefag

Sammendrag

I august 2013 ble byen Ghouta, utenfor Syrias hovedstad Damaskus, offer for et kjemisk angrep. I april 2017 ble Khan Sheikhoun, en annen syrisk landsby, angrepet med kjemiske våpen. Felles for begge tragediene er at det ikke forelå konkrete bevis for hvem som stod bak umiddelbart etterpå. Vesten var raskt på banen med å legge skylden hos Assad-regimet, og norsk presse beskyldte Assad for å stå bak langt oftere enn opprørerne. Dette til tross for at det ikke fantes noe konkret grunnlag for konklusjon.

I denne oppgaven undersøker jeg Aftenposten, Klassekampen og Dagens Næringslivs dekning av angrepet i 2017. Jeg har gjennomført en kvantitativ innholdsanalyse, så vel som tre korte diskursanalyser for å finne ut av hvor avisene legger skylden, og hvilke krav til bevis de legger til grunn for konklusjon. Resultatene mine viser at norsk presse er kjapt på banen med spekulasjoner rundt skyldspørsmålet. Det er også mulig å se forskjeller mellom de tre avisenes dekning.

Høgskolen i Oslo og Akershus, Institutt for journalistikk og mediefag

Oslo, 2017

Innhold

1 Innledning	4
1.1 Formål og problemstilling.....	4
1.2 Hvordan oppgaven er disponert.....	5
2 Teori	5
2.1 Krigs- og fredsjournalistikk.....	5
2.2 Gassangrepet i Syria august 2013.....	6
3 Metode	8
3.1 Kvantitativ innholdsanalyse.....	8
3.2 Diskursanalyse og retorisk analyse.....	9
4 Presentasjon av funn, analyse og tolkning	11
4.1 Den kvantitative innholdsanalysen.....	11
4.2 Diskursanalysen.....	15
4.3 Analyse «Nye krav om at Assad må gå» fra Aftenposten.....	16
4.4 Analyse «Ble kvalt av nervegass» fra Klassekampen.....	18
4.5 Analyse «Frykter nye angrep i Damaskus» fra Dagens Næringsliv.....	20
4.6 Lederne.....	21
4.6.1 Aftenposten.....	21
4.6.2 Klassekampen.....	22
4.6.3 Dagens Næringsliv.....	23
4.6.4 Konklusjon.....	23
5 Drøfting og oppsummerende konklusjon	23
6 Kildeliste	25
7 Vedlegg	26

1 Innledning

Krigen i Syria startet som et opprør mot Baath-regimet og president Bashar al-Assad vinteren 2011, som en del av Den arabiske våren. I løpet av 2012 ble opprøret forvandlet til en voldelig borgerkrig med flere konflikter og opprørsgrupper. Krigen ble også raskt internasjonalisert ved at land som Tyrkia, Iran, Saudi-Arabia og Qatar direkte eller indirekte involverte seg (snl.no 2017).

21. august 2013 ble boligområdene i Ghouta, like utenfor Syrias hovedstad Damaskus, angrepet med nervegassen sarin. Rundt 1300 mennesker ble drept som følge av angrepet, og særlig barn, eldre og syke var blant ofrene. Majoriteten av de vestlige landene la raskt skylden hos det syriske regimet med president Assad i spissen. USAs utenriksminister John Kerry uttalte 30. august at de med høy sikkerhet hadde fastslått at det syriske regimet stod bak. Etter angrepet besluttet FNs sikkerhetsråd å fjerne Syrias lager av kjemiske våpen. Til tross for at det ikke eksisterte håndfaste bevis på at det faktisk var regjeringsstyrkene som angrep Ghouta, har norsk presse i stor grad fremstilt saken som om Assads skyld er bevist.

4. april 2017 ble Syria på nytt offer for et kjemisk angrep, da den opprørskontrollerte byen Khan Sheikhoun ble angrepet med nervegassen sarin. Over 80 mennesker ble drept, deriblant sivile og barn. Igjen har det vært mangel på håndfaste bevis mot Assad-regimet. Til tross for dette valgte president Trump å bombe en syrisk militærbase som straff bare tre dager etter det kjemiske angrepet. Bombingen ble gjennomført uten FNs sikkerhetsråd i ryggen, men Vesten har i stor grad rost Trump for nulltoleranse og rask handling. Hvordan har norsk presse dekket gassangrepet fra 2017? Er det likhetstrekk mellom hvordan skylden fordeles i 2013 og 2017?

1.1 Formål og problemstilling

«Journalisten er en sosialt ansvarlig samfunnsaktør. Hun er en formidler av *kunnskapsbasert* og *sannferdig* informasjon. Og gjennom sin praksis er hun en forvalter av et samfunnsoppdrag (Handgaard, Simonsen og Steensen 2013, s. 18). Som journalist har man ansvar for å fremstille en sak på en så virkelighetsnær måte som mulig. Man skal bygge sine konklusjoner på konkret bevismateriale, og man skal belyse ulike sider og aspekter ved den aktuelle saken.

I krigsjournalistikk kan det være spesielt vanskelig å få frem den hele sannheten, fordi de ulike aktørene ofte benytter seg av propaganda for å skape fiendebilder som gagnar dem selv. «Hvis ikke journalister er bevisste sin egen språkbruk og vinkling, er faren stor for at de

videreformidler propagandaens argumenter» (Ottosen 2012, s. 88). I denne oppgaven ønsker jeg å undersøke hvordan de tre norske riksavisene Aftenposten, Klassekampen og Dagens Næringsliv dekket det kjemiske angrepet i Khan Sheikhoun i april 2017. Jeg kommer også til å sammenligne dekningen fra 2017 med dekningen til Aftenposten fra det kjemiske angrepet, i Ghouta i 2013. Jeg jobber ut ifra følgende problemstilling:

Hvor fordeles skylden for det kjemiske angrepet, og hvilke krav til bevis legger media til grunn for å konkludere? Hvilke konsekvenser får dette?

Ved å undersøke måten angrepet dekkes på i norsk presse, ønsker jeg å finne ut av hva slags standpunkt de ulike avisene tar i saken. Er det mulig å finne forskjeller mellom de ulike avisene?

1.2 Hvordan oppgaven er disponert

Videre i oppgaven kommer jeg til å undersøke hva som kjennetegner krigsjournalistikk. I tillegg kommer jeg til å undersøke hvordan gassangrepet i 2013 ble dekket, basert på annenhåndskilder i form av forskning på feltet.

Jeg kommer til å presentere resultatene fra en kvantitativ innholdsanalyse av dekningen av gassangrepet i 2017. I tillegg kommer jeg til å gjennomføre en kort diskursanalyse/retorisk analyse av tre utvalgte saker fra de tre riksavisene jeg baserer meg på. Dessuten undersøker jeg lederne fra de tre avisene, for å få et innblikk i avisenes standpunkt i saken. I metodedelens redegjør jeg for hvorfor jeg har benyttet meg av de ovennevnte metodene.

Avslutningsvis følger en drøftingsdel og en oppsummerende konklusjon hvor jeg prøver å presentere noen konsekvenser av dekningen.

2 Teori

2.1 Krigs- og fredsjournalistikk

Å rapportere om krig og konflikt kan være utfordrende. Hvis man rapporterer direkte fra krigssoner kan det være fare for journalistens liv, mens hvis man sitter hjemme i Norge og dekker en konflikt, kan det være vanskelig å få oversikt over en kaotisk situasjon. Uansett er det å dekke krig en vesentlig del av journalistikken.

Et kjennetegn ved krigsjournalistikken er dannelsen av fiendebilder. I følge Rune Ottosen kan vi skille mellom *situasjonsbestemte* fiendebilder og *disposisjonelle* fiendebilder. «Et *situasjonsbestemt* fiendebilde er i denne sammenheng en konkret beskrivelse av en fiendtlig handling. Et *disposisjonelt* fiendebilde er en negativ stereotyp beskrivelse av en nasjon/stat/religion/ideologi eller regime/statsleder» (Ottosen 2012, s. 88). Man kan si at man sorterer mellom fiender og venner for å gi leseren en slags oversikt og forståelse, men konsekvensene av en slik forenkling kan bli en skjev fremstilling av en konflikt.

Før USAs invasjon av Irak i 2003, formidlet for eksempel norsk presse påstander fra Bush-administrasjonen om at Irak hadde masseødelegelsesvåpen. Påstandene viste seg ikke å stemme, men la grunnlaget for USAs innblanding i krigen. Slike påstander er med på å skape et forsterket fiendebilde som kan få brutale konsekvenser.

Det er heller ikke alltid journalisten bevisst tenker over hva slags fiendebilde han eller hun er med på å forme. Uansett kan journalistens valg av vinkling og innramming avdekke journalistens tenkemåte og referanserammer.

Krigsjournalistikk kjennetegnes av å være voldsorientert, propagandaorientert og seiersorientert. Som en slags motpol til krigsjournalistikken finner vi fredsjournalistikken, som prøver å rapportere fra alle krigens parter, og som søker åpenhet om konflikter. En fredsjournalist vil prøve å belyse mulige ikke-voldelige løsninger på konflikter og undersøke hvilke langsiktige konsekvenser militære løsninger kan bringe med seg (Ottosen 2012).

4.2 Gassangrepet i Syria august 2013

21. august 2013 ble Ghouta, like utenfor den syriske hovedstaden Damaskus, angrepet av kjemiske våpen. I etterkant viste det seg at det var nervegassen sarin som var blitt brukt. Det var ingen tvil om at ofrene hadde blitt rammet av kjemiske våpen, men hvem som virkelig stod bak fantes det ikke konkrete bevis på. Assad-regimet hadde kjemiske våpen, så de kunne stå bak. Imidlertid hadde blant andre opprørsgruppen Jabhat al-Nusra erobret områder med kjemivåpenlagre bare uker tidligere. I tillegg fantes det mange andre grupper som hadde anledning og motiv (Hellestveit 2017, s. 137).

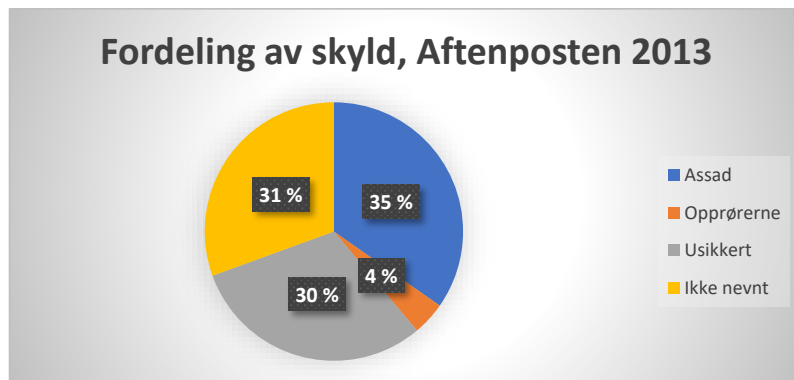
Til tross for at det var uklart hvem som virkelig stod bak angrepet, ble det rimelig raskt trukket den slutningen at det måtte være Assad-regimet. I utgangspunktet hadde USA, Storbritannia og Frankrike planer om å bombe Syria som hevn. Planene ble imidlertid lagt på

hylla, og FNs sikkerhetsråd bestemte i stedet å frata det syriske regimet deres lager av kjemiske våpen.

Aftenpostens dekning av gassangrepet

Rune Ottosen og Sjur Øvrebø undersøkte i 2016 deknings av gassangrepet i Syria i 2013. De har gjennomført en kvantitativ innholdsanalyse for å finne ut av hvordan gassangrepet i Syria ble vinklet i Aftenposten. De har også undersøkt hvor skylden fordeles. Totalt er 72 avisartikler analysert fra tidsrommet 21. august til 28. september 2013.

Figur 1:



Figur 1 viser hvor skylden blir plassert sammenlagt gjennom hele den aktuelle perioden, ut ifra resultatene til Ottosen og Øvrebø. Det betyr at Assad-regimet oftest fikk skylden. Men hvis man legger sammen «usikkert»- og «ikke nevnt»-kategoriene blir dette den største delen. Man kan med andre ord si at Aftenposten uttrykte en viss usikkerhet rundt hvem som hadde ansvaret for angrepet i 2013. Det er imidlertid påfallende hvor lite opprørerne ble nevnt som mulige gjerningspersoner, til tross for at også de hadde motiv og anledning.

Figur 2: Skyld fordelt etter sjanger i Aftenposten 2013

Type sak	Assad	Opprørerne	Usikkert/Ikke nevnt	Totalt
Debatt	1	0	1	2
Kronikk	7	0	6	13
Nyhetsartikkel	13	2	23	38
Kommentar	3	0	4	7
Feature	0	0	4	4
Notis	1	1	6	8
Totalt	25	3	44	72

I figur 2 ser vi hvor skylden fordeles sortert etter sjanger. Dette er også hentet fra Ottosen og Øvrebøs undersøkelse fra 2016. Ut ifra resultatene ser vi at lederne og kommentarene hovedsakelig legger skylden hos Assad. Plasseringen av skyld under nyhetsartiklene er mer delt, og her finner vi for eksempel to saker som legger skylden hos opprørerne. Men som vi har sett tidligere får Assad langt oftere skylden enn opprørerne. I tillegg er det en del saker som uttrykker usikkerhet. Hvis man skal konkludere kan man si at Aftenposten hovedsakelig uttrykker usikkerhet rundt skyldspørsmålet, men at Assad i mye høyere grad får skylden enn opprørerne.

3 Metode

3.1 Kvantitativ innholdsanalyse

«Det er mange alternative måter å formidle en sann virkelighet på, og hvilken sannhet leserne får tilgang til, avhenger i stor grad av hvilke redaksjonelle prioriteringer avisene gjør. Disse prioriteringene gjenspeiles i tekstene» (Hågvar 2007, s. 16). Det er nettopp derfor det er så viktig å se på det mediene formidler med et kritisk blikk. Hvilken virkelighet er det egentlig vi får presentert?

En av metodene man kan bruke for å undersøke medienes innhold, er kvantitativ innholdsanalyse. Man bruker den kvantitative innholdsanalysen dersom man «ønsker å få en oversikt over et stort antall tekster, enten for å se hvordan den totale deknningen av en sak har vært, eller for å få en oversikt over det normale innholdet i én eller flere kanaler i ett eller flere tidsrom» (Østbye mfl. 2013, s. 207). Den kvantitative analysen handler altså om å få oversikt over et større antall tekster. Den går med andre ord ikke i dybden på en tekst slik en kvalitativ analyse vil gjøre.

I følge Helge Østbye mfl. kan slike typer innholdsanalyse brukes for flere formål:

- Beskrive mønstre og utviklingstendenser i kommunikasjonen.
- Teste hypoteser om mål, utvalgsriterier og arbeidsmetoder i mediene.
- Sammenlikne medieinnholdet med den virkelige verden.
- Finne ut hvordan mediene framstiller ulike grupper i samfunnet.
- Trekke slutninger om medienes effekter.

Jeg har valgt å benytte meg av denne metoden for å undersøke hvor de utvalgte avisene plasserer skylden for gassangrepet i syriske Khan Sheikhoun, april 2017. Jeg har valgt den kvantitative innholdsanalysen som verktøy fordi jeg ønsker å få et slags overordnet bilde på hvordan de tre avisene presenterer den aktuelle konflikten. Finnes det bestemte mønstre som går igjen i de tre riksavisene? Er det mulig å se tydelige skiller mellom dem?

Datainnsamling

«Nesten uansett hvilken observasjonsmetode vi bruker, blir det et avvik mellom virkeligheten og det vi som forskere kan observere og analysere. Det er dette avviket som gjerne kalles *målefeil*» (Østbye mfl. 2013, s. 25). Målet er alltid å arbeide med metoden på en objektiv måte, altså at man så langt det lar seg gjøre reduserer betydningen av skjønn. I min kvantitative innholdsanalyse undersøker jeg hvor journalistene plasserer skylden for gassangrepet i Syria. Jeg baserer meg i utgangspunktet på «hovedfortellingen», altså tittel, ingress og starten av brødteksten. I flere av sakene har det imidlertid ikke ligget et klart svar i hovedfortellingen, og da har jeg lest hele brødteksten for å få et så korrekt resultat som mulig.

Som journalist blir man aldri helt objektiv, og det har jeg heller ikke vært i denne analysen. Det er nettopp derfor man bruker metoder som hjelp for å rapportere objektivt. Det ligger en del tolkning til grunn for mine resultater, og det er derfor mulig at en annen forsker ville fått andre resultater enn meg. Hvilke kriterier jeg har jobbet ut ifra kommer jeg tilbake til senere i oppgaven.

3.2 Diskursanalyse og retorisk analyse

Som nevnt tidligere brukes kvantitativ innholdsanalyse for å undersøke store mengder tekster på en overfladisk måte. Men dersom man ønsker å undersøke en tekst i dybden bør man ta i bruk kvalitative analyser. Et eksempel på en kvalitativ analyse er diskursanalysen. Yngve Hågvar bruker «tekst i kontekst» som definisjon av ordet «diskurs». «En diskursanalyse vil da være analysen av hvordan en tekst er tilpasset en bestemt kontekst, og hvilke tenke-, tale-, handlings- og væremåter denne teksten uttrykker i den aktuelle konteksten» (Hågvar 2007, s. 18).

En diskursanalyse viser på en måte hvordan tekst og virkelighetsforståelse henger sammen, fordi hvordan vi som journalister ser på verden påvirker hvordan vi skriver om den på. 28. mars 2017 sa Yngve Hågvar i en forelesning ved HiOA at diskurs er språkbruk som bærer en

mening i en bestemt kontekst. Diskursen representerer et perspektiv, en virkelighetsforståelse, en ideologi som kommer til syne gjennom teksten. På den måten kan man forandre diskursen gjennom bevisst språkbruk.

Ved å gjennomføre en slik analyse skal man nettopp undersøke hva slags språklige virkemidler som tas i bruk for å forme et bestemt bilde av virkeligheten. Disse virkemidlene kan brukes bevisst eller ubevisst fra journalistens side, og det er ikke alltid enkelt å finne dem.

Den retoriske analysen er i likhet med diskursanalysen en kvalitativ undersøkelse av bestemte tekster. Som Yngve Hågvar sa under sin forelesning 28. mars, finnes det ikke vanntette skodd mellom de ulike analyseformene, og diskursanalyse og retorisk analyse er to metoder som skliir mye over i hverandre. Det som kjennetegner den retoriske analysen er imidlertid at den «[...] avdekker hva som gjør at en tekst kommuniserer effektivt og overbevisende med sitt publikum. Tekstforfatteren ønsker å overbevise leseren om at tekstens innhold er sant eller sannsynlig, og analysen avdekker hvilke grep som gir denne effekten – eller som ikke gjør det» (Hågvar 2007, s. 36-37). En slik analyseform går rett og slett på å forske på retorikken. Spiller for eksempel journalisten på logikken (logos), sin egen troverdighet (etos) eller følelsene til leseren (patos)?

Jeg har valgt å gjennomføre en kort diskursanalyse på tre utvalgte tekster fra de tre avisene jeg jobber med. Målet er å undersøke hvordan journalistens språk og strukturering av stoffet direkte kan påvirke tenkemåten vår. Jeg kommer til å kombinere diskursanalysen med visse deler fra den retoriske analysen, for å få et enda bedre bilde av hvordan journalisten bruker språket for å påvirke leseren. Hvilke tekster jeg har valgt ut og hvorfor kommer jeg tilbake til senere i oppgaven.

Språklige virkemidler

Det er flere språklige virkemidler man kan se etter i diskursanalysen/den retoriske analysen. Jeg kommer derfor kort til å forklare noen aktuelle virkemidler, basert på Yngve Hågvars definisjoner.

Layout/bildebruk

«I papiraviser er det en journalistisk grunnregel at bilder, bildetekster, overskrift og ingress skal utfylle hverandre. Det betyr at de skal formidle forskjellige aspekter ved saken, som til sammen gir leseren en grunnforståelse av hva artikkelen handler om» (2007, s. 78). Hva som

blir grunnintrykket til artikkelen påvirkes blant annet av bildebruk, fargebruk, skriftstørrelse og kontraster.

Presupposisjoner

Presupposisjoner handler om hva vi tar for gitt i teksten. Det er det samme som en underforstått setning. «Hva vi velger å underforstå på denne måten, er derfor viktige signaler om hva vi tar for gitt innen den aktuelle diskursen» (2007, s. 93).

Valg av kilder

Valg av kilder spiller en viktig rolle for hvordan totaluttrykket til en presstekst blir. Hvilke kilder refererer journalisten til? Og kanskje like viktig; hvilke kilder blir *ikke* brukt? (2007, s. 87).

Agens/patiens

Agens og patiens handler om hvem som har skyld i en handling i teksten. «Denne «noen» som utfører handlingen i en setning, kalles for *agens* i språkvitenskapen. Det motsatte – den som handlingen går utover – kalles *patiens*» (2007, s. 95). Bruken av agens og patiens kan også være med på å forme fiendebilder.

Anføringsverb

Anføringsverb forteller ikke bare *at* noe blir sagt, men også *hvordan* noe blir sagt, og med hvilken grad av sikkerhet. Dersom noen *forteller* at noe er som det er, får vi mer tillit til vedkommende enn om hun *hevder* noe (2007, s. 97).

Modalitet

Modalitet handler om i hvilken grad journalisten gir uttrykk for usikkerhet eller forbehold. Skal noe ha skjedd eller skjedde det? (Hågvar 28.03).

4 Presentasjon av funn, analyse og tolkning

4.1 Den kvantitative innholdsanalysen

I den kvantitative innholdsanalysen har jeg sett på deknningen av gassangrepet i Syria i 2017, i de tre riksavisene Aftenposten, Klassekampen og Dagens Næringsliv. Analysen er gjennomført med hovedvekt på hvor skylden for angrepet plasseres. Jeg har i første omgang

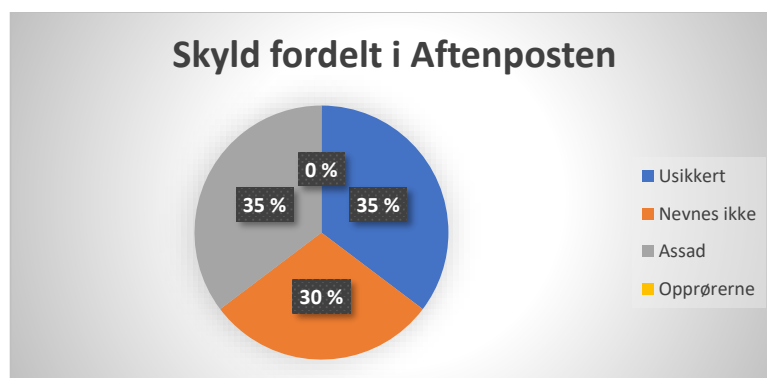
basert meg på tekstenes hovedfortelling, altså tittel, ingress og starten av brødteksten, men jeg har også lest hele teksten for å kontrollere min egen vurdering. Jeg har plukket ut de tre avisene fordi det er tre riksaviser med litt ulike ståsteder. Klassekampen er en dagsavis med forankring på den politiske venstresiden, mens Dagens Næringsliv og Aftenposten gjerne stiller seg mer mot høyre. Dessuten er Aftenposten Norges største avis.

Jeg har brukt søkemotoren Retriever for å undersøke deknningen, så det er kun papiraviser jeg har sett på. Gassangrepet skjedde 5. april, og søket mitt er gjort for perioden 4. april til 30. april. Jeg har brukt søkeordet *Syria* for alle avisene.

Aftenposten

I Aftenposten fikk jeg totalt 63 treff innen den aktuelle tidsperioden. Av disse var 17 relevante i forbindelse med gassangrepet.

Figur 3



Figur 3 viser at skylden hovedsakelig legges hos Assad eller kategorien «usikkert». Kategorien «nevnes ikke» er nesten like stor som de to andre. Imidlertid er det ingen av sakene som omtaler opprørerne som sannsynlige gjerningspersoner. Dersom man legger sammen kategoriene med «usikkert» og «nevnes ikke» får man den største kategorien av alle. Det er også påfallende at Assad-kategorien er ekstremt mye større enn kategorien med opprørerne. Man kan dermed si at Aftenposten hovedsakelig uttrykker usikkerhet i forbindelse med skyldspørsmålet, men at de mye oftere legger skylden hos Assad enn hos opprørerne, til tross for at konkrete bevis ikke er lagt frem.

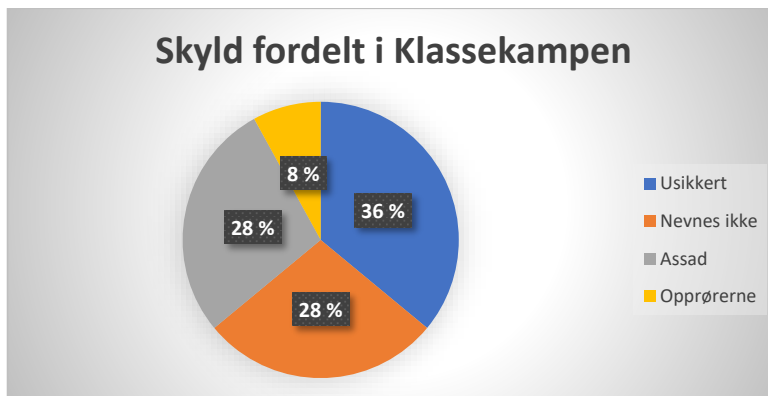
Figur 4: Skyld fordelt etter sjanger i Aftenposten

Type sak	Assad	Opprørerne	Usikkert/Ikke nevnt	Totalt
Debatt	1	0	1	2
Kronikk	0	0	2	2
Nyhetsartikkel	3	0	7	10
Leder	1	0	1	2
Kommentar	1	0	0	1
Totalt	6	0	11	17

Som vi ser i figur 4 er det en overvekt av nyhetsartikler i Aftenpostens dekning. Flertallet av nyhetsartiklene uttrykker usikkerhet rundt skyldspørsmålet, i motsetning til debatt-innleggene og kommentarene, hvor majoriteten legger skylden hos Assad.

Klassekampen

I Klassekampen fikk jeg opp 80 treff, hvor 25 var relevante.

Figur 5

Figur 5 viser at majoriteten av sakene i Klassekampen uttrykker usikkerhet rundt spørsmålet. Det er også interessant å se at i Klassekampens dekning presenteres opprørerne som sannsynlige gjerningsmenn i 8 prosent av sakene. Til tross for dette legges skylden langt oftere hos Assad.

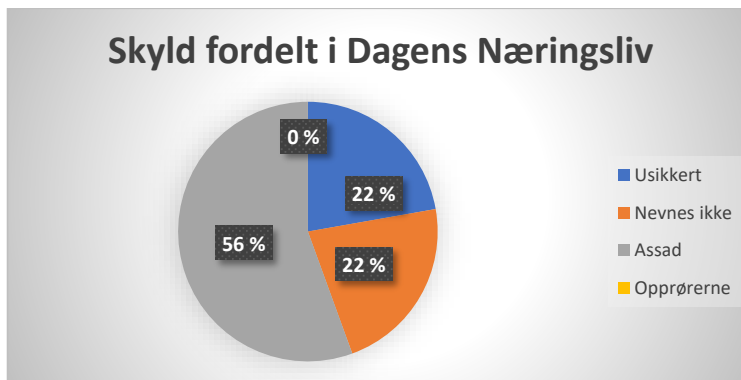
Figur 6: Skyld fordelt etter sjanger i Klassekampen:

Type sak	Assad	Opprørerne	Usikkert/Ikke nevnt	Totalt
Debatt	2	1	3	6
Kronikk	0	1	1	2
Nyhetsartikkel	3	0	7	10
Leder	0	0	3	3
Kommentar	0	0	4	4
Totalt	5	2	18	25

De sakene hvor opprørerne får skylden er debattinnlegg og kronikker. Altså har ikke avisen noen nyhetsartikler hvor det konkluderes på den måten. Et ekstremt flertall av sakene, i alle sjangre, er under usikkert/ikke nevnt-kategorien.

Dagens næringsliv

I Dagens Næringsliv fikk jeg 18 treff, hvor 9 var av relevans.

Figur 7

I Dagens Næringsliv legges skylden hos Assad i over halvparten av sakene, og opprørerne nevnes ikke som sannsynlige gjerningsmenn noen gang.

Figur 8: Skyld fordelt etter sjanger i Dagens Næringsliv

Type sak	Assad	Opprørerne	Usikkert/Ikke nevnt	Totalt
Debatt	0	0	0	0
Kronikk	3	0	1	4
Nyhetsartikkel	2	0	1	3
Leder	0	0	1	1
Kommentar	1	0	0	1
Totalt	6	0	3	9

Majoriteten av sakene hvor Assad får skylden er kronikker og kommentarer. To av sakene er nyhetsartikler. Det er imidlertid viktig å poengtere at Dagens Næringsliv har veldig mange færre saker om angrepet enn de to andre avisene, og at resultatet kunne vært annerledes dersom avisen hadde like mange saker som de to andre.

Konklusjon

Hvis man sammenligner Aftenpostens dekning fra 2013 og 2017 ser man at det er mange likheter. Assad får skylden i 35 prosent av sakene begge steder, og kategoriene «usikkert» og «nevnes ikke» ligger på rundt 30 prosent. I 2013 omtalte imidlertid Aftenposten opprørerne som sannsynlige gjerningsmenn i fire prosent av sakene, mot null prosent i 2017. Det er imidlertid viktig å poengtere at forskningen fra 2013 er basert på 72 Aftenposten-saker. I min undersøkelse har jeg sett på 17. Når det gjelder fordeling av skyld, er dekningen likevel ganske lik.

Klassekampen er den avisen med flest saker om gassangrepet i 2017, og det er også de som i høyest grad uttrykker usikkerhet rundt skyldspørsmålet. De er også de eneste som legger skylden hos opprørerne i noen av sakene. Dagens Næringsliv har færrest saker om temaet, hvilket er naturlig i og med at avisen ikke hovedsakelig fokuserer på slike saker. Dagens Næringsliv er også den avisen som i flest saker legger skylden hos Assad, men dersom avisen hadde hatt like mange saker som de to andre avisene, kan det være resultatet hadde sett noe annerledes ut.

4.2 Diskursanalysen

I diskursanalysen har jeg valgt ut tre nyhetsartikler som er skrevet rett etter det kjemiske angrepet. Med andre ord er sakene fra før USA bombet den syriske militærbasen. Jeg har

valgt ut saker fra den samme tiden for å sammenligne hvordan de tre ulike avisene omtalte saken på dette stadiet.

Det er viktig å understreke at jeg har valgt å gjennomføre tre analyser hvor jeg bare tar med de aspektene jeg mener er relevante for min problemstilling. Målet mitt er å få en oversikt over hva slags helhetsinntrykk sakene gir leseren.

Situasjonskonteksten for disse sakene er selvsagt det kjemiske angrepet som nettopp har funnet sted. Jeg kommer til å analysere de tre tekstene i lys av en felles analysediskurs, som dreier seg om hvordan avisene konkluderer rundt skyldspørsmålet, eller om de gjør det i det hele tatt. Jeg ønsker å finne ut av hva slags virkelighetsforståelse journalisten skaper ved hjelp av språklige virkemidler. Analysemetoden er basert på Yngve Hågvars fremgangsmåte, men «vi kan ikke sette opp en mekanisk modell som vi kan følge slavisk og få korrekt resultat ut av hver gang. Tekstanalyse, som all annen tekstlesning, er tolkningsarbeid» (Hågvar 2007, s. 105).

4.3 Analyse av «Nye krav om at Assad må gå» fra Aftenposten (06.04)

I nyhetsartikkelen «Nye krav om at Assad må gå» (se vedlegg 1) blir leseren invitert inn i saken med to bilder av ofre for det kjemiske angrepet. Deloverskriften forteller at over 100 mennesker har blitt drept, mens tittelen knytter Assad til informasjonen om angrepet. Ved første øyekast ser det ut som om Aftenposten konkluderer med at Assad har skylden.

Layout og bilder

Som nevnt finnes det to bilder i saken. Hovedbildet viser flere ofre på bakken. Det andre viser et nærbilde av et lite barn med pusteproblemer. Begge disse bildene er forstyrrende og spiller i stor grad på patos. Journalisten vil at personen som leser skal bli følelsesmessig engasjert. Deloverskriften gir oss raskt informasjon om angrepets omfang, mens hovedtittelen gjør at vi kobler Assad til angrepet. Totalt sett får vi raskt inntrykk av at dette er et svært alvorlig angrep og at Assad på en eller annen måte er innblandet. I likhet med bildene, spiller ingressen også svært mye på patos. Det understrekes for eksempel at det tirsdag kom «bilder av barn og voksne som hjelpeløst hev etter pusten». Det hadde i trengt å stå at noen av ofrene var barn, men det får oss til å engasjere oss mer i saken. I tillegg skildrer journalisten symptomene angrepets ofre viste. På den måten får leseren et enda tydeligere bilde i hodet av angrepets alvorlighetsgrad.

Kildeutvalg

Det brukes en rekke kilder i saken. Informasjon USA, Storbritannia og Frankrike har gått ut med brukes, men da er det ingen konkrete kilder fra disse landene som uttaler seg. I tillegg brukes en ekspert fra Human Rights Watch, Leger Uten Grenser, FN og OPCW som kilder. To navngitte russiske militærkilder uttaler seg om hva de mener skjedde. I tillegg har Assad-regimet og en talsmann for opprørerne kommet med et slags tilsvarende. Disse tilsvarende er imidlertid basert på pressemeldinger fra Reuters.

Det som er interessant i saken er at kildene som mener at Assad står bak angrepet konsekvent presenteres først i hvert avsnitt. Konsekvensene av det er at man som leser får inntrykk av at dette er den mest sannsynlige teorien. I en nyhetsartikkel skal den viktigste informasjonen frem først. Hvis man bare leser hovedfortellingen vil man sitte igjen med inntrykket av at det er bevist at Assad sto bak angrepet. Hvis man fortsetter å lese skjønner man imidlertid at det foreløpig er usikkert og at det kan finnes andre forklaringer. De vestlige kildene får mer etos ved at de konsekvent presenteres først i saken.

Under avsnittet «Hvem vil bruke kjemiske våpen» presenterer ekspertkilden fra Human Rights Watch en teori om hvorfor Assad-regimet skulle ha angrepet med kjemiske våpen. Det står imidlertid ikke et ord om mulige motiver opprørerne kan ha for å ha gjort noe sånt. Igjen skinner det gjennom hvem journalisten tror står bak.

Anføringsverb

Det er interessant å se hvordan anføringsverbene brukes i denne saken. Verb med negative konnotasjoner som *hevder* og *neker* brukes bare om russiske og syriske kilder. Men det er viktig å påpeke at også disse kildene noen ganger *sier* eller *forteller* noe, i likhet med de vestlige kildene. En konsekvent bruk av anføringsverb som denne kan være med på å forsterke fiendebilder.

Agens, patiens og modalitet

Ofrene for angrepet blir naturlig patiens her. Det er ingen tvil om at det er dem handlingen har gått utover. Når det gjelder agens så er det jo nettopp det oppgaven min handler om; hvor legges skylden? I denne saken kan man si at flere virkemidler er med på å stemple Assad som gjerningsperson. Men samtidig presenteres begge sider av saken, og journalisten konkluderer ikke med at det er Assad. Det er heller at journalistens egne meninger skinner i gjennom, i måten han sorterer og presenterer stoffet på. Basert på hovedfortellingen er Assad agens, men

når man leser hele saken blir det mer usikkert hvem som står bak. Det er med andre ord vist en viss grad av modalitet, fordi journalisten ikke konkluderer.

Oppsummering

Man kan si at artikkelen ved hjelp av flere språklige virkemidler fremstiller Assad som den mest sannsynlige gjerningspersonen, men at det i brødteksten vises at det kan finnes andre forklaringer på hva som skjedde. Det er viktig å understreke at denne saken ble skrevet rett etter angrepet, og at det på det tidspunktet ikke fantes konkrete bevis for å konkludere. Aftenposten burde tydeligere fått frem usikkerheten rundt skyldspørsmålet, gjerne i hovedfortellingen allerede.

4.4 Analyse av «Ble kvalt av nervegass» fra Klassekampen (07.04)

Layout og bilder

Artikkelens sentrum (se vedlegg 2) er et stort bilde av halvnakne mennesker som har pustevansker. Dette rammes igjen inn av deloverskriften «Assad får skylden for giftmassakren. Norske eksperter: For tidlig å konkludere» og hovedtittelen «Ble kvalt av nervegass». En kombinasjon med fokus på det groteske angrepet, som i likhet med Aftenposten-saken spiller på patos. Leseren skal ikke glemme saken med det første. Layouten er på mange måter mer dramatisk enn saken i Aftenposten, fordi bildet er større og nærere. Allerede i deloverskrift og ingress kommer det tydelig frem at Assad får skylden av mange, men at det i realiteten er for tidlig å si noe med sikkerhet. Sakens kjerne presenteres altså med en gang.

Kildeutvalg

Når journalisten omtaler angrepet generelt brukes kilder som «The Syrian Observatory For Human Rights (SOHR), Verdens helseorganisasjon, Leger Uten Grenser og OCPW, Organisasjonen for forbud mot kjemiske våpen. I tillegg refereres det til hele land når det gjelder hvor skylden legges. Det refereres for eksempel til «opprørerne», «vestlige myndigheter», «russiske myndigheter» osv. Klassekampens journalist har dessuten tatt i bruk to norske ekspertkilder. En oberstløytnant og en overlege fra Ullevål sykehus. Disse kildene blir til sammen stemmen i saken som sier at det er for tidlig å si noe om hvem som står bak angrepet. Journalisten spiller på kildenes etos for å få frem sakens budskap, fordi de blir referert til som eksperter på temaet.

Saken starter med de generelle opplysningene om angrepet; hvor mange som er drept, hva slags type gass det kan være snakk om, hva de ulike myndighetene har uttalt så langt osv. Videre brukes imidlertid de to norske kildene til å formidle at det på et så tidlig tidspunkt er vanskelig å si noe om hva som egentlig har skjedd. Hoveddelen av saken vies til disse kildene, og det er dette som er fokus for artikkelen.

Anføringsverb og modalitet

I denne saken tas det også i bruk anføringsverb som *påstår*, *hevder*, *nekte*. Det som skiller denne saken fra Aftenposten sin, er at de negativt ladde verbene brukes både for vestlige land, opprørerne og russiske og syriske myndigheter. Med andre ord er det mer balanse, og resultatet er et mindre tydelig fiendebilde. Det overlater også til leseren å forme sin egen oppfatning i høyere grad.

Når det gjelder modalitet gis det i denne saken uttrykk for at det er mye usikkerhet knyttet til det meste. Journalisten får tydelig frem at «alle konklusjoner er spekulasjoner» på et så tidlig tidspunkt.

Agens og patiens

Igen er det ofrene for massakren som er patiens i saken. Det er imidlertid ikke noe tydelig agens, hvilket er artikkelens budskap.

Oppsummering

Det kommer tydelig frem at det på nåværende tidspunkt er for tidlig å konkludere med noe som helst. Dette kommer frem allerede i deloverskrift og ingress. Journalisten benytter seg av kilder som forteller at det i prinsippet er mulig at begge parter har skyld i angrepet, og på den måten kan leseren i høyere grad gjøre seg opp sin egen mening. Han forsterker ikke et fiendebilde det foreløpig ikke er grunnlag for å skape. Saken er skrevet 7. april, altså en dag etter Aftenpostens sak hvor Assad i mye høyere grad ble malt som beviselig gjerningsperson. Til tross for at denne saken er skrevet en dag senere, viser den usikkerhet på et helt annet nivå.

4.5 Analyse av «Frykter nye angrep i Damaskus» fra Dagens Næringsliv (06.04)

Layout og bilder

Saken starter (se vedlegg 3), i likhet med de to andre, med et stort bilde av to små barn som får oksygentilførsel. Igjen spiller journalisten på patos. I «Frykter nye angrep i Damaskus» er imidlertid både tittel og ingress fokusert på hvordan tiden fremover vil bli. Layouten ligner på sakene jeg har studert tidligere, fordi de er dramatiske og skaper en viss uro. I hovedfortellingen brukes for eksempel ord som *frykt* og *avsky* for å vekke følelser hos leseren.

Kildeutvalg

Også i denne saken blir leseren presentert for angrepets fakta, i alle fall det som foreløpig er kjent; sted, tid, omfang. Her er kilder som SOHR, Russlands forsvarsdepartement og Storbritannias utenriksminister brukt. Videre får Syria-ekspert Columb Strack, og Eugene Rogan ved Midtøstensenteret ved Oxford, uttale seg ganske mye. De spekulerer i hva som kan ha skjedd, men ingen av dem konkluderer. Fokuset for saken er på mange måter hva vi vet har skjedd tidligere, og hva som kan komme til å skje fremover. Journalisten plukker altså kilder som kan sette dette angrepet inn i en større sammenheng basert på historie og bakgrunnsinformasjon. Ved å se på historien for å spekulere i hva som kan skje fremover, spiller journalisten på logos. Det finnes ofte likhetstrekk mellom liknende hendelser i historien, og dem kan man lære av for å spå fremtiden.

Anføringsverb, modalitet og presupposisjoner

Det er bare ekspertkildene Dagens Næringsliv selv har hentet inn som siteres direkte, og da brukes bare *sier* som anføringsverb. På russerne brukes *hevder*, mens Assad-regimet *avviser*. Anføringsverbet *hevder* gir leseren inntrykk av at russerne lyver eller er lite troverdige. At journalisten bruker *avviser* om Assad-regimet, er imidlertid mindre negativt ladd enn for eksempel *nekter*.

Det uttrykkes tydelig usikkerhet rundt skyldspørsmålet i denne artikkelen. Journalisten skriver det selv, mens den ene ekspertkilden siteres direkte med at «det er umulig å si hvem som står bak».

Det som hovedsakelig tas for gitt i artikkelen er at vi har å gjøre med kjemiske våpen. Det står ingenting om hvordan man vet at det er det som er blitt brukt, men samtidig kom informasjon om symptomer knyttet til kjemiske angrep frem svært tidlig. Det er dermed ikke uforsvarlig å

konkludere med det. Journalisten konkluderer for eksempel ikke med hva slags type gass det er snakk om. Det er det for tidlig å fastslå.

Agens og patiens

Ofrene er også her naturlig patiens, men agens ikke er tydelig. Ekspertkildene forteller om tidligere angrep utført av begge parter. Strack mener det er mest sannsynlig at Assad står bak, mens Rogan mener begge partene er like upålitelige. Det kommer likevel tydelig frem at dette er noe de tror basert på tidligere hendelser. Kildene forteller også om hva slags område Idlib-provinsen er, hvilket hjelper til med å forstå hvorfor området er viktig, og også hva som kan være gjerningspersonenes motiv. Til tross for at den ene ekspertkilden tror Assad står bak, skriver journalisten svart på hvitt at det foreløpig ikke er bevist hvem som står bak.

Oppsummering

Saken viser tydelig at det er usikkert hvem som står bak angrepet. Det kommer ikke frem før i brødteksten, men det er fordi sakens fokus hovedsakelig er på hva som vil skje fremover. Det er på en måte en bakgrunnsak som prøver å sette angrepet inn i en slags sammenheng.

4.6 Lederne

4.6.1 Aftenposten

Aftenposten hadde sin første leder 6. april, altså like etter at angrepet ble kjent for verden. I «Giftgassangrep må granskes umiddelbart» kommer usikkerheten rundt skyldspørsmålet tydelig frem. Det står helt eksplisitt at det er umulig å vite hvem som har skylden. Lederens budskap er imidlertid at angrepet må granskes så fort som mulig, slik at de ansvarlige kan straffes for ugjerningen.

Den 8. april hadde Aftenposten på ny en leder om angrepet på trykk. Dette var rett etter USAs bombing av den syriske flybasen. Tittelen «Riktig å reagere mot bruk av kjemiske våpen» sier vel egentlig ganske tydelig hvor Aftenposten stiller seg. I starten av lederen står det at «FN viste nok en gang hvor handlingslammet det er i Syria-krigen», fordi de ikke klarte å samle seg om en resolusjon. Videre står det at det amerikanske angrepet kom overraskende, men at det absolutt var riktig, fordi det «skal reageres mot krigsforbrytelser».

Det som videre er interessant er at Aftenposten skriver «Den amerikanske reaksjonen natt til i går var rettet mot det syriske luftforsvaret, som trolig står bak giftgassangrepet». Aftenposten

innrømmer selv at det enda ikke finnes solide bevis som grunnlag for hevnaksjonen, men de støtter den likevel fullt ut. Videre står det at «Selv om en reaksjon i seg selv er riktig, er det vesentlig hvordan og på hvilket grunnlag en slik avgjørelse tas. Fremdeles er det behov for fakta rundt gassangrepet. Første skritt burde vært å få på plass en rask granskning».

Aftenposten formidler altså til sine lesere at krigsforbrytelser må straffes, og at det derfor var riktig av USA å bombe, til tross for at gassangrepet ikke er gransket og det egentlig ikke finnes ordentlige bevis i saken enda. Man får inntrykk av at Aftenposten synes alt er greit, så lenge det er USA som står bak.

På to dager, riktignok med den amerikanske bombingene i mellom, gikk Aftenposten fra å forlange en ordentlig granskning så fort som mulig, til å synes at en militær hevnaksjon var på sin plass før granskningen. Jeg vil si at det er et ganske stort skifte.

4.6.2 Klassekampen

Ansvarlig redaktør Bjørgulv Braanen skriver i Klassekampen 7. april lederen «Trumps fallitt». Lederen er skrevet før den amerikanske bombingene av den syriske militærbasen, og den handler først og fremst om Trumps politikk generelt. Det kjemiske angrepet nevnes imidlertid mot slutten, og da presiseres det at det fortsatt er uklart hvem som står bak.

8. april har Klassekampen en ny leder på trykk, denne gangen om den amerikanske bombingene. I «Alenegang» skriver Braanen at USAs angrep er en farlig eskalering av Syria-krigen. Videre skriver han at USA tar på seg rollen som verdens-politi og at dette er urettmessig. Han poengterer at det ikke er gjennomført noen granskning og at angrepet er et brudd på folkeretten. Budskapet i leder-artikkelen er at «ved å støtte slike aksjoner åpner vestlige land for lovløshet i internasjonal rettsorden», og at vestlige angrepskriger fører til mer vold, terror og lidelse. Klassekampen fordømmer altså det amerikanske angrepet, og mener at det ikke finnes noe konkret bevis-grunnlag for reaksjonen.

11. april er lederen «Moskva-møte» på trykk. Igjen innledes artikkelen med at det amerikanske angrepet ble gjennomført før noen granskning hadde funnet sted og før FN hadde gitt noen godkjenning. Lederen handler imidlertid om hva som vil skje videre. Braanen skriver at USAs utenriksminister Rex Tillerson skal til Moskva for samtaler med den russiske utenriksministeren. Fokuset i artikkelen er «hva blir konsekvensene av den amerikanske bombingene?», og Braanen kommer ikke med et tydelig svar på spørsmålet.

Det er tydelig at Klassekampen er helt uenig i USAs avgjørelse om å bombe den syriske flybasen, og de poengterer gang på gang at det enda ikke foreligger solid bevismateriale i saken.

4.6.3 Dagens Næringsliv

Dagens Næringsliv har én leder i perioden som omhandler konflikten i Syria. Den er fra 11. april, altså etter den amerikanske bombingene. «Trumps bomber» starter med å si at det var en stor tabbe av Obama ikke å gripe inn i Syria etter gassangrepet utenfor Damaskus i 2013. Lederen formidler at Obamas passivitet førte til Assads økte selsikkerhet og dermed angrepet i Khan Sheikhoun. Dagens Næringsliv presiserer imidlertid at det bare *sannsynligvis* er Assad som står bak, og at det ikke er bevist enda. Til tross for dette konkluderer avisen med at Trump har hørt på de riktige rådgiverne og at det er beroligende at USA reagerer på krigsforbrytelser.

Man kan si at Dagens Næringsliv er klare på at det foreløpig ikke er bevist at Assad står bak, men at de likevel støtter den amerikanske bombingene, i likhet med Aftenposten.

4.6.4 Konklusjon

Det er ulike holdninger knyttet til Syria-konflikten i de ulike avisene. Mens både Aftenposten og Dagens Næringsliv mener at USAs bombing var det riktige å gjøre, til tross for at skyldspørsmålet ikke er besvart, mener Klassekampen at angrepet er forkastelig siden det ikke er basert på konkrete bevis. Alle tre avisene er klare på at en ordentlig granskning ikke ligger til grunn, men bare én av avisene synes det er problematisk. Det er også svært interessant å se hvordan Aftenposten forandret synet sitt i løpet av to dager. At to riksaviser synes det er greit å gjennomføre et bombeangrep, som hevnaksjon mot en part man ikke vet om er skyldig eller ikke, er betenkelig. Det vitner om at de aktuelle avisene ikke stiller særlig strenge krav til bevis. Det viser også at Vesten godtar veldig mye så lenge det er USA som sitter i førersetet.

5 Drøftning og oppsummerende konklusjon

Aftenpostens dekning av angrepet i 2013 viser, i likhet med avisens dekning i 2017, at Assad veldig mye oftere fremstilles som gjerningsperson enn noen av opprørsgruppene. Dette er tilfellet i Klassekampen og Dagens Næringsliv også. I Aftenposten og Klassekampen er imidlertid den største kategorien *usikkert* eller *ikke nevnt*.

Til tross for at mange av sakene uttrykker usikkerhet, er det interessant å se hvordan journalisten bruker språket for å forme leserens forståelse av konflikten. Analysen av Aftenpostens artikkel viser for eksempel at Assad fremstilles som den mest sannsynlige gjerningspersonen, men det står ikke svart på hvitt at han har skylden. Det er heller måten stoffet er organisert og presentert på som skaper helhetsinntrykket. Dagens Næringsliv uttrykker på sin side mer usikkerhet, men ikke i nærheten av like mye som Klassekampen gjør. Man kan konkludere med at Klassekampen er den avisen av de tre som gjennomgående tydeligst får frem usikkerheten i hele konflikten.

Klassekampen er også den eneste avisen som på lederplass fordømmer den amerikanske bombingene. Det er interessant å se hvordan både Aftenposten og Dagens Næringsliv fremstår motstridende i argumentasjonen sin. Begge avisene tydeliggjør at det foreløpig ikke er bevist at Assad står bak, men at det absolutt er riktig av USA å reagere på krigsforbrytelser. De kommuniserer altså at en reaksjon er bedre enn ingen reaksjon, selv om den kanskje er rettet mot feil part.

Måten Aftenposten og Dagens Næringsliv støtter opp om bombingene på er et eksempel på krigsjournalistikk, fordi den oppfordrer til mer vold i en uoversiktlig konflikt. Journalisten skaper en kombinasjon av et situasjonsbestemt fiendebilde og et disposisjonelt fiendebilde av Assad-regimet. Situasjonsbestemt i form av det kjemiske angrepet, og disposisjonelt i form av at regimet fremstår som den ultimate fienden i Syria-krigen. Klassekampen har på sin side en mer fredsjournalistisk tilnærming, fordi de prøver å diskutere langsiktige konsekvenser av militær innblanding.

Syria-krigen er en komplisert konflikt med svært mange parter og aktører. Det er derfor ikke rart at det er vanskelig å rapportere fra den. Som nevnt i teori-delen skal journalisten forenkle konflikter for at leseren skal forstå, men når går denne forenklingen over til å bli for unyansert? For eksempel deler avisen krigen inn i to parter; Assad og opprørerne. Jeg har selv brukt denne inndelingen i min oppgave, men den er ikke helt presis. Opprørerne innebærer en rekke ulike grupperinger, deriblant flere jihadist-grupper. Konsekvensene av å forenkle en konflikt for mye, kan være en uriktig fremstilling. Men dersom man på den andre siden skal uttrykke seg helt korrekt og nyansert, vil stoffet bli så avansert at leseren ikke gidder å sette seg inn i det. Det er også et uheldig utfall. Det er derfor en tøff balansegang mellom det å forenkle og samtidig rapportere på en virkelighetsnær måte.

Ut ifra mine undersøkelser i denne oppgaven, kan det virke som at så lenge vestlige ledere uttaler at det sannsynligvis er Assad som står bak, så er det å regne som et brukbart bevisgrunnlag for flere av journalistene i norsk rikspresse. Jeg kan ikke la være å lure på om Aftenposten og Dagens Næringsliv ville rost bombingene av den syriske militærbasen på samme måten dersom noen andre enn USA stod bak.

Uansett har språket en enorm makt, og alle valg journalisten tar påvirker leserens virkelighetsforståelse på en eller annen måte. «Hver eneste gang vi bruker språket, bidrar vi til enten å reprodusere eller å forandre måten vi tenker om verden på» (Hågvar 2007, s. 102).

Det er et kjent utsagn at «sannhet er krigens første offer». Og som Cecilie Hellestveit skriver i sin epilog: «Det er ikke usant at mennesker slaktes, det er fortellingen om hvem som gjør det og hvorfor, som ikke nødvendigvis avdekker hele sannheten» (2017, s. 332).

6 Kildeliste

Litteratur:

Aftenposten (06.04.17): «Giftgassangrep må granskes umiddelbart», s. 2

Aftenposten (08.04.17): «Riktig å reagere mot bruk av kjemiske våpen», s. 2

Dagens Næringsliv (11.04.17): «Trumps bomber», s. 2

Handgaard, Brynjulf, Anne Hege Simonsen og Steen Steensen (2013): *Journalistikk*. Oslo: Gyldendal Akademisk.

Hellestveit, Cecilie (2017): *Syria – En stor krig i en liten verden*. Oslo: Pax Forlag

Hågvar, Yngve Benestad (2007): *Å forstå avisa – Innføring i praktisk presseanalyse*. Bergen: Fagbokforlaget.

Klassekampen (07.04.17): «Trumps fallitt», s. 2

Klassekampen (08.04.17): «Alenegang», s. 2

Klassekampen (11.04.17): «Moskva-møte», s. 2

Ottosen, Rune (2012): «Krigs- og fredsjournalistikk – farer og utfordringer». I: Kristin Skare Orgeret (red.): *Norske medier – journalistikk, politikk og kultur* (s. 87-112). Kristiansand: Cappelen Damm Høyskoleforlaget.

Ottosen, Rune og Sjur Øvrebø (2016): "Who's to Blame for the Chaos in Syria? The Coverage of Syria in Aftenposten, with the war in Libya as Doxa". I: Kristin Skare Orgeret og William Tayeebwa (red.): *Journalism in Conflict and Post-Conflict Conditions* (s. 63-80). Göteborg: Nordicom.

Østbye, Helge, Knut Helland, Karl Knapkog, Leiv Ove Larsen og Hallvard Moe (2013): *Metodebok for mediefag* (4. utgave). Bergen: Fagbokforlaget.

Kilder fra internett:

Snl.no: «Krigen i Syria». URL: https://snl.no/Krigen_i_Syria [Lesedato: 10.05.17]

Muntlige kilder:

Hågvar, Yngve (28.03.17): *Tekstanalyse som metode* [Forelesning ved Høyskolen i Oslo og Akershus]

7 Vedlegg

Vedlagt ligger de tre nyhetssakene jeg analyserte. To av sakene er dobbeltsider fra avisen, så de fordeles over to ark. De tre sakene er merket med vedlegg 1 til vedlegg 3, selv om det totalt er 5 ark.



Dette bildet viser noen av ofrene for det som ser ut til å ha vært et kjemisk angrep i Khan Sheikhoun i Idlib-provinsen i Syria. FOTO: EDLIB MEDIA CENTER/AP/NTB SCANPIX

Over 100 mennesker ble drept i et angrep med kjemiske våpen i Syria tirsdag, ifølge Tyrkias president.

Nye krav om at Assad må gå

VERDEN

TOR ARNE ANDREASSEN
PER ANDERS JOHANSEN

Reaksjonene har vært svært sterke over store deler av verden etter at det tirsdag kom bilder fra Syria av barn og voksne som hjelpeløst hev etter pusten.

Minst 72 døde, mens 160 skal ha blitt skadet. Tyrkias president, Recep Tayyip Erdogan, sa i går at over 100 mennesker ble drept i angrepet.

Storbritannia og Frankrike er kommet med nye krav om at Syrias president, Bashar al-Assad, må gå.

USA, Storbritannia og Frankrike har brakt saken inn for FNs sikkerhetsråd, men Russland gjorde det i går klart at de ville blokkere en resolusjon de mener urettferdig retter seg mot syriske myndigheter.

Spørsmålene er mange, og her er de viktigste svarene:

Hvilket kjemisk stoff?

Videobilder fra det lille stedet Khan Sheikhoun i Idlib-provinsen viser folk som ligger i hauger på bakken. Vi ser hjelpepersonell som frenetisk forsøker å vaske ofrene rene. Fra sykehuse-ene ser vi bilder av barn og voksne som har problemer med å puste. Symptomene som beskrives er pustevansker, oppkast, skumming om munnen og sterkt sam-



Et barn med pusteproblemer får behandling. FOTO: EDLIB MEDIA CENTER/AP/NTB SCANPIX

mentrukne pupiller.

Særlig symptomet med sterk sammentrukne pupiller indikerer at det dreier seg om et stoff som angriper nervesystemet, sier Ole Solvang i Human Rights Watch. Menneskerettighetsgruppen har laget flere rapporter der de mener de har kunnet dokumentere at syriske myndigheter har brukt klorgass mot sin egen befolkning.

FN og OPCW har fastslått at syriske myndigheter sto bak tre angrep med klorgass i 2014 og 2015 og at IS hadde brukt sennepsgass.

Andre eksperter har vært åpne for at det også denne gangen kan dreie seg om klorgass, et stoff som er blitt brukt flere ganger i Syria-krigen. Men vitnene har de gangene forklart om en sterkere klorlukt. Dessuten tyder de sammentrukne pupillene på bruk av nervegass. Klorgass ville dessuten neppe ha drept så mange mennesker på en gang.

Leger Uten Grenser sa i går at symptomene til åtte pasienter de behandlet, sammentrukne pupiller, muskelkramper og ufrivillig avføring, er forenlig med en nervegass som sarin.

Hvem har skylden?

USA, Storbritannia og mange andre land la raskt skylden på det syriske regimet og president Bashar al-Assad. Det syriske regimet nekter for at de har brukt kjemiske våpen. Øyenvitner forteller at det skjedde et flyangrep i forkant av at folk viste symptomer på et kjemisk angrep.

Russerne, som har vært Assad-regimets kanskje viktigste støttespillere, mente i går at opprørerne hadde ansvaret for at så mange ble drept og skadet. De opplyser at det var et angrep fra syriske fly, men at de giftige stoffene oppsto da bombene fra flyet traff et av opprørernes våpenderpot.

Syriske fly bombet et stort våpenlager tilhørende terroristene og en gruppe med kjøretøyer utenfor Khan Sheikhoun. Lageret hadde en fabrikk der man laget landminer fylt med giftige stoffer. De militante har brukt disse våpnene i Irak og i Aleppo, hevdet generalmajor Igor Konasjenkov, talsmann for det russiske forsvaret, ifølge Interfax.

At det skulle finnes noe slikt våpenlager på stedet, ble i går avvist av talsmenn for opprørerne, melder Reuters.

Hvem vil bruke kjemiske våpen?

Det syriske regimet har tidligere vist at de har vært villig til å bruke kjemiske våpen, sier Ole Solvang i Human Rights Watch.

Forklaringen kan være en offensiv som opprørerne har gjennomført like ved de siste ukene, tror orlogskaptein Thomas Slensvik ved Forsvarets høgskoles mediegruppe.

Opprørerne har den siste tiden gjennomført en offensiv mot Hama, cirka 20 kilometer sør for denne landsbyen. En mulig forklaring er at dette er et hevngangrep som reaksjon på opprørernes offensiv, sier han. De har gjennomført slike hevngangreper tidligere.

Russerne hevder anklagene om at syriske myndigheter står bak, er et forsøk på å stoppe samarbeidet i krigen mot IS.

Overvåkningsdata som både Russland og USA har, kan vise nøyaktig om russiske og syriske fly

var der, sier lederen for forsvars- og sikkerhetskomiteen i Føderasjonsrådet, Viktor Ozerov.

Han mener satellittdataene til amerikanerne også raskt vil kunne fastslå om det ble sluppet kjemiske våpen, eller om man traff et depot.

Hvilke følger kan angrepet få?

Russland vil stanse en FN-resolusjon som oppfattes som en anklage om skyld rettet mot syriske myndigheter.

OPCW sier de står klare til å samle inn bevis. Opprørerne har sagt de vil gi dem adgang til de aktuelle områdene.

Flere vestlige land har i etterkant av angrepet anklaget Iran og Russland for ikke å gjøre nok for å kontrollere Assad-regimet de stotter.

Angrepet i Idlib bidrar til å utvide kløften mellom USA og deres vestlige allierte i synet på Syria-konflikten og Bashar al-Assads fremtid, skriver The Wall Street Journal.

Det har skapt reaksjoner at talsmann for Trump-administrasjonen den siste uken har indikert at det ikke lenger er avgjørende for USA at Assad blir fjernet. Det må være opp til det syriske folket, sa utenriksminister Rex Tillerson. Den tyske utenriksministeren sa i går at å konsentrere seg utelukkende om krigen mot IS, ikke vil føre til fred i Syria.

tor.arne.andreasen@aftenposten.no
per.anders.johansen@aftenposten.no

Yohan Shanmugaratnam (redaktør) | Peter M. Johansen
Eirik Grasaas-Stavenes | Sissel Henriksen | Magnus Lysberg | Amal Wahab
utenriks@klassekampen.no

UTENRIKS



FOTO: ED JONES, AP/NTB SCANPIX

DAGENS TAL:

6,4 mill.

Det er flere røykjarar og fleire som døyr av røyking no enn i 1990, sjølv om røyking er mindre populært fleire stader. I 2015 døyde 6,4 millionar av røykjerelaterte årsaker. Forskarane fryktar at talet på røykjerelaterte dødsfall vil fortsette å auke som følgje av aggressiv marknadsføring. ©NPK

Frykter terror mot markering

En minnemarkering i Tyrkia for soldater som døde under første verdenskrig, kan bli mål for terrorangrep, advarer australske myndigheter.



Anzac-dagen 25. april minnes Australia og New Zealand da styrker fra de to landene steg i land på Gallipoli for å kjempe mot Det osmanske riket i 1915. Slaget varte fra april 1915 til januar 1916. ©NTB

Semje om våpenkvile

Den filippinske regjeringa og representantar for kommunistgeriljæen er



samde om å inngå ei mellom-bels våpenkvile. Det er ikkje bestemt når. Etter tre dagar med forhandlingar i Nederland sa partane i ei pressemelding i går at dei har inngått ein intensjonsavtale om å legge ned våpena. Det blir ein ny runde med samtalar i slutten av mai. ©NPK



FOTO: DOLORES OCHOA, AP/NTB SCANPIX

DAGENS NAMN:

Guillermo Lasso

Valtapparen i Ecuador, Guillermo Lasso, seier det er oppdaga avvik i 1795 av dei 40.000 valkretsane i landet. No krev han ny oppfølging. – Dette er utan tvil bedrageri, seier Lasso. Den konservative kandidaten har nekta å godta valresultatet frå søndag, der den statlege valkomisjonen i Ecuador utropte sosialisten Lenin Moreno til ny president. Ifølgje det resultatet fekk Moreno 51,16 prosent av stemmene. ©NPK

Assad får skylden for giftgassmassa

Ble kvalt a

SKYLD: En rekke vestlige land anklager Syrias president Bashar al-Assad for å stå bak giftgassmassakren i Syria. Ekspertar på kjemiske våpen mener det er for tidlig å slå fast hva som har skjedd.

SYRIA

Av Magnus Lysberg

Tirsdag morgen led en stor gruppe mennesker en grusom død i byen Khan Sheikhoun i Idlib i Syria. Bildene, videoer og øyenvitneskildringer viser at ofrene sakte ble kvalt, ifølge den opposisjonstilknnyttede eksilgruppa The Syrian Observatory For Human Rights (SOHR). Det skal være omkring 30 barn blant de døde, av til sammen over 86. Massakren skjedde like etter at den syriske regjeringshæren hadde bombet byen.

Både Verdens helseorganisasjon og Leger uten grenser mener at det var en nervegift som rammet sivilbefolkningen. Begge organisasjonene har folk ved sykehusene som har behandlet de skadde, og de mener at det sannsynligvis er snakk om giftgassen sarin.

Khan Sheikhoun ligger i et område kontrollert av syriske opprørsgrupper, og en rekke land har de siste dagene anklaget Assad-regimet for å stå bak. I går mente både tyrkiske og israelske myndigheter at de har bevis for at Syrias president Bashar al-Assad sto bak grusomhetene. Det ble i går benektet av både russiske og syriske myndigheter.

Russlands versjon er at bombeflyene har truffet opprørernes eget lager med giftgass, som så lekket ut og drept menneskene i nærheten.

– Vanskelig å konkludere

Sjefen for Forsvarets ABC-skole oberstløytnant Per Inge Ohrstrand mener det ikke er mulig å si hva som egentlig har skjedd før flere opplysninger ligger på bordet.

ABC-skolen er Forsvarets kompetansesenter for vern mot masseødeleggelsesvåpen, og det bidro med faglige råd da Forsvaret var med på å frakte Assad-regimets



OFRE: Mennesker rammet av det som trolig er nervegass får behandling i Idlib-provinsen i Syria. FOTO: ALAA ALYOUSEF, AP/NTB SCANPIX

kjemiske våpen ut av Syria i 2014.

– Det er vanskelig å konkludere med noe som helst før man får større innsikt. OPCW er satt på saken, og jeg håper at de hurtig får tilgang til området, sier Ohrstrand.

OPCW er Organisasjonen for forbud mot kjemiske våpen. Den har i oppdrag å sikre det internasjonale forbudet mot kjemivåpen. Det er likevel ennå ikke klart om OPCW

«Alle konklusjoner er spekulative»

FRIDTJOF HEYERDAHL, OVERLEGE VED ULLEVÅL UNIVERSITETSSYKEHUS

får tilgang til byen som ble rammet av giftgass på tirsdag.

Byen Khan Sheikhoun er kontrollert av opprørerne og ligger like ved frontlinja. Det pågikk i går harde kamper bare noen kilometer fra bygrensa.

– Tyder på sarin-gass

Mens både opprørere og vestlige myndigheter har påstått at det er Assad-regimet som står bak giftgassangrepet, hevder russiske myndigheter at gassen slapp ut ved et uhell. Ifølge det russiske forsvarsdepartementet ble en lagerbygning som inneholdt giftgass truffet av en bombe fra et syrisk regjeringsfly. Gassen skal

kre ■ Norske eksperter: For tidlig å konkludere av nervegass



FAKTA

Giftgass-massakren i Khan Sheikhoun:

■ Tirsdag morgen ble en stor gruppe mennesker rammet av det som trolig er nervegassen sarin i byen Khan Sheikhoun i Idlib-provinsen i Syria. Ifølge eksilgruppa The Syrian Observatory For Human Rights døde over 86 mennesker, blant dem 30 barn.

■ En rekke land, blant annet Israel og Tyrkia, hevder at det var Assad-regimet som sto bak udåden. Både russiske og syriske myndigheter benekter det.

■ Det er ikke første gang sarin blir brukt i krigen i Syria. Mins 280 mennesker ble drept da saringass ble sluppet ut i en opprørskontrollert forstad i Damaskus i 2013.

ha sluppet ut fra lageret etter eksplosjonen.

Ifølge oberstløytnant Per Inge Ohrstrand er begge hendelsesforløpene mulige.

– Antallet skadde tyder på at stoffene som ble sluppet ut var temmelig giftige. Dersom det var sarin-gass, så vil det

begynne å fordampe dersom det blir hull på beholderen.

Ohrstrand forklarer at sarin har lavt kokepunkt. Stoffet blir oppbevart som væske, men dersom det kommer i kontakt med luft, så fordampes det. Gassen er en svært kraftig nervegift og er dødelig

også i små konsentrasjoner.

Nettopp det store antallet døde gjør at Ohrstrand tviler på at giften var kloggass, som enkelte nyhetsrapporter har hevdet.

– Klor har blitt brukt flere ganger i Syria, men konsekvenser av et angrep med klor harmonerer ikke helt med de opplysningene som har kommet fram til nå. Kloggass er meget ubehagelig, slik at folk vil trekke unna såfremt de har muligheter for det, og det tar tid å puste inn dødelige konsentrasjoner, sier han.

– Vanskelig etterforskning
Oberstløytnanten får støtte fra overlege Fridtjof Heyerdahl ved Ullevål universitetssykehus. Heyerdahl er spesialist innen forgiftninger og job-

bet for Verdens helseorganisasjon etter nervegassangrepet i Damaskus i 2013. Heyerdahl mener det er for tidlig å si noe sikkert om angrepet.

– Alle konklusjoner er spekulative, og ingen kan si noe mer om dette før man kommer videre i etterforskningen, sier han og legger til at etterforskning i krigsområdene i Syria er svært vanskelig.

Heyerdahl sier at både den russiske og den vestlige versjonen av hendelsene er teknisk mulige.

– I prinsippet er det mulig å ramme et lager slik at saringass lekker ut. Men hvis bomben treffer direkte, slik at det blir en eksplosjon i selve stoffet, så vil saringassen bli ødelagt av eksplosjonsvarmen, sier han.

magnusi@klassekampen.no



FORTSETTER: Jacob Zuma.

Zuma blir

SØR-AFRIKA

Av Peter M. Johansen

President Jacob Zuma har overlevd nok et slag i det sørafrikanske regjeringspartiet African National Congress (ANC). Under møtet onsdag i ANCs nasjonale eksekutivråd (NEC), ofte omtalt som «The Top Six», fikk Zuma nok støtte til å fortsette, tross massiv kritikk og oppfordringer fra sentrale ANC-ledere om å gå av.

Finansministeren

NEC godtok Zumas redegjøring om hvorfor det hadde skjedd seg mellom ham og finansminister Pravin Gordhan



Pravin Gordhan

han som fikk sparken i forrige uke, opplyser generalsekretær Gwede Mantashe som nok en gang har gjort alt for å holde partiet sammen.

Avskjedigelsen av Gordhan skulle ha skjedd i desember, ifølge Zuma. Da den kom, røyk også åtte andre ministre. ANC aksepterte «det ugjenkallelige sammenbruddet i forholdet» som årsak til at Gordhan fikk sparken, ikke hans økonomiske politikk, ifølge Reuters.

Etterfølger i desember

Visegeneralsekretær Jessie Duarte opplyste etter møtet i NEC at Zuma skal møte søndag for ANC's integritetskomisjon som behandler partidisciplinære saker.

ANC skal velge etterfølger til Zuma i desember. De heiteste kandidatene er visepresident Cyril Ramaphosa og tidligere utenriksminister og leder for Afrikaunionen Nkosozana Dlamini-Zuma.

pterm@klassekampen.no

Frykter nye angrep i Damaskus

Gassangrepet på sivile nordvest i Syria vekker avsky. De neste ukene og månedene vil kampe trolig stå om forstedene rundt Damaskus.

UTENRIKS

Åshild Langved
Oslo

Gassangrepet i Idlib-provinsen har så langt kostet 72 mennesker livet, deriblant minst 20 barn, ifølge eksilgruppen SOHR.

Angrepet skjedde tirsdag mot den opprørerkontrollerte byen Khan Sheikhoun nordvest i landet.

- Hvis det syriske regimet står bak, kan det ha vært et hevnangrep for å straffe sivile i Idlib for å støtte opprørernes offensiv mot byen Hama, sier Syria-ekspert Columb Strack ved Conflict Monitor i det anerkjente analyseselskapet IHS Markit til DN.

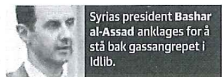
Tror al-Assad står bak

Det syriske regimet avviser at det står bak gassangrepet. Regimet vil nå fokusere på å konsolidere makten i Damaskus, ifølge Strack.

- Mektige opprørsgrupper har fortsatt kontrollen over forsteder øst for Damaskus. Det er trolig der de neste harde kampene vil komme, sier Strack.

FNs sikkerhetsråd samlet seg også onsdag til en hastekonferanse på grunn av gassangrepet. Samme dag arrangerte EU en internasjonal Syria-konferanse i Brussel der blant andre Norge bidro med pengestøtte til Syria og nabolandene.

Det er fortsatt ikke kjent hvem som står bak det kjemiske angrepet mot sivile i Idlib, men mange peker på Syrias president Bashar



Syrias president Bashar al-Assad anklages for å stå bak gassangrepet i Idlib.

al-Assad, deriblant Storbritannias utenriksminister Boris Johnson.

Russlands forsvarsdepartement uttalte tirsdag at det var syriske fly som bombet byen, men at det ikke ble brukt kjemiske våpen. Russerne hevder at et «terroristlager» med kjemiske stoffer som tilhørte opprørere, ble bombet og at giftstoffer sivet ut fra bygget.

- Det er umulig å si hvem som står bak, det er russernes ord mot opprørerne. Og ingen av partene er spesielt pålitelige. Jeg tror det mest sannsynlig er det syriske regimet som står bak angrepet,

fordi det har gjennomført langt flere lignende angrep enn opprørerne, sier Strack.

Flere kjemiske angrep

Idlib er strategisk plassert mellom al-Assad-familiens hjemby Latakia og Aleppo, som inntil offensiven i fjor var delt mellom opprørsgrupper og regjeringsvennlige styrker. Idlib-provinsen ligger også på hovedveien mellom Aleppo og Damaskus.

- Jeg frykter at det gjenstår nok et svært voldelig kapittel i den syriske konflikten, der regimet søker en fullstendig seier over opprørerne, sier Eugene Rogan, direktør for Midtøstensenteret på St. Anthony's College ved Universitetet i Oxford til DN, og legger til: - Vi vet at det syriske regimet har vært villig til å bruke de mest



Ekspert Eugene Rogan tror volden i Syria bare fortsetter under Bashar al-Assad.

voldelige metoder overfor sitt eget folk. Ordet «ondskap» er på sin plass å bruke her, sa Rogan.

Uttalelsene fra Rogan falt da DN møtte ham i februar, altså lenge før torsdagens gassangrep.



Det er ikke første gang det skjer gassangrep i Syria. Det mest dødelige angrepet med kjemiske våpen skjedde i Ghouta utenfor Syrias hovedstad Damaskus i august 2013. Flere hundre sivile ble drept.

- I løpet av krigen har vi loggført over hundre anklager mot

syriske myndigheter for bruk av kjemiske våpen, sier Strack.

FN bekreftet i fjor tre kjemiske angrep i Syria og viste til at det er svært vanskelig å finne nok bevismateriale. To av angrepene var utført av regimet der det ble brukt kloringass mot sivile. I det tredje

INFRANORD



Infranord er Nordens ledende jernbaneentreprenør med 2000 dyktige medarbeidere og selskapet har ambisjon om å bidra til høyere standard, bedre punktlighet og høyere kapasitet på jernbanen. Infranord Norge AS ble startet i 2011 og er et datterselskap av Infranord AB. Den norske virksomheten er lokalisert sentralt i Oslo og har i underkant av 40 ansatte. Selskapet er i vekst og søker:

Administrerende direktør

Jernbaneentreprenør i vekst

Infranord Norge skal vokse og vi søker en jordnær, drivende og resultatorientert administrerende direktør til å lede og videreutvikle virksomheten i Norge. Stillingen rapporterer til styreleder og inngår i ledergruppen til selskapet i Sverige. Den rette kandidaten har sannsynligvis høyere utdanning, flere års ledererfaring fra prosjektorganisasjon og erfaring med salg til offentlige byggherrer.

Eventuelle spørsmål om stillingen kan rettes til Visindi AS ved Renate Karlsnes Skilnand, tlf. 930 50 038, Jenny Homme, tlf. 916 56 102, eller Atle Ronglan, tlf. 966 27 089. Søknad med CV sendes snarest via www.visindi.no.

visindi
- kloke ledervalg



Gassangrep i Syria

- Det har vært en rekke angrep med kjemiske våpen i Syria under den seks år lange borgerkrigen.
- Et av de største og mest omtalte er angrepet i Ghouta utenfor Syrias hovedstad Damaskus 21. august i 2013. Flere hundre mennesker ble drept.
- I løpet av seks år har det syriske regimet stått bak over hundre kjemiske angrep, ifølge data fra analyseselskapet IHS Markit.

Krigen i Syria

- Minst 400.000 mennesker er så langt drept og 1,5 millioner er skadet i borgerkrigen, ifølge FN. Halve befolkningen er drevet på flukt i Syria og utenfor.
- De to hovedfrontene i Syria-krigen har bestått av Bashar al-Assads regime som er alawitter, en sekt med svake forgreninger til sjaislam, og sunnimuslimske opprørere på den andre siden.
- Iran, Russland og Hizbollah i Libanon er al-Assad-regimets viktigste støttespillere.
- Den islamske staten (IS) har vokst seg sterk i skyggen av krigen. Byen Raqqa nord i Syria er ekstremistgruppens «hovedstad».

Flere titall barn var blant de rammede i tirsdagens gassangrep i Idlib-provinsen nordvest i Syria. Foto: Mohamed al-Bakour/AFP/NTB Scanpix

bekreftede angrepet, brukte IS senepsgass som våpen.

Radikale opprørere

Idlib-provinsen er den siste store gjenværende bastionen med jihadister i Syria.

En jihadist kan beskrives som

en person som bruker vold i kampen mot en verdensorden styrt av vestlige land. Målet er å etablere en islamsk stat og en islamsk verdensorden.

- Syrias opposisjon er splittet mellom tyrkisk-støttede islamister og jihadister som er imot

enhver form for forhandling. Jihadistene er blitt sterkere, spesielt etter opprettelsen av Hay'at Tahrir al-Sham, som nå er den dominerende gruppen i Idlib, sier Strack.

Hay'at Tahrir al-Sham (Organisasjonen for frigjøringen av Levanten) er en ny militis i Syria

bestående av Al-Qaida i Syria og andre allierte grupperinger.

Strack tror ikke gassangrepet i Idlib kommer ikke til å endre noe i Syria-krigen.

- Alle de eksterne aktørene, som Iran og Russland, ønsker å fortsette som før. Spillet har

endret seg, og det syriske regimet og kurdiske styrker er i ferd med å ta kontroll over store deler av landet. Jihadistene i Idlib er de eneste som står i veien for det, sier Columb Strack.

ashild.langved@dn.no

ULVENVEIEN 82 - TORGBYGGET

Kontor og handelsarealer til leie

 KONTOR OG HANDEL  ØKERN/ULVEN  3 000 KVM

- Ferdigstilles april 2017. Hvert plan er på ca. 1450 kvm
- 5. og 6. etasje er ledig.
- Meget godt med parkeringsplasser
- Butikklokaler i 1. etasje, 1150 kvm
- Felles kantine og materomsenter
- 3 min gange til buss og Økern t-banestasjon - 500 meter til ring 3



 KONTAKT

KENT BRUNVOLL
UTLEIEGJELER
920 39 426
kent.brunvoll@dnb.no

DNB NÆRINGSMEGLING AS



ODD RUNE TENFJORD
EIENDOMSSJEF
922 63 369
odd.rune.tenfjord@obos.no

 OBOS | ULVEN

2 OPPGAVE

Evt. vedlegg

Last opp filen her. Maks én fil.

BESVARELSE

Ingen fil er lastet opp

3 OPPGAVE

Evt. vedlegg

Last opp filen her. Maks én fil.

BESVARELSE

Ingen fil er lastet opp

4 OPPGAVE

Evt. vedlegg

Last opp filen her. Maks én fil.

BESVARELSE

Ingen fil er lastet opp
